

## عنوان مقاله:

تربیت شدن به مثابه فطری بودن

## محل انتشار:

دوفصلنامه تربیت اسلامی، دوره 9، شماره 19 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

## نویسنده:

عبدالعظیم کریمی - عضو هیئت علمی پژوهشگاه مطالعات آموزش و پرورش

## خلاصه مقاله:

در این مقاله تلاش شده است خاستگاه تربیت از بیرون به درون، از کسب به کشف، و از القا و تجویز، به الهام و پرهیز ارتقا یابد. زیرا هدف تعلیم و تربیت آن است که آدمی تمامیت خویش را در فعلیت بخشیدن به قابلیت های فطری خویش بیابد و در این خویشتن یابی، جوهره روح الهی اش را بر اساس آیه و نفخت فیه من روحی (حجر، 29) تجربه کند. روش تربیت فطری، فاعلی، قلبی و شهودی است که غالبا از طریق کنش های الهامی و پرهیزی، و نه القایی و ایجابی رخ می دهد. تاثیر کنش های الهامی برخلاف کنش های تجویزی، آزاد، سیال و غیرمستقیم بوده و منجر به کشف و شهود در مخاطب می شود. در این دیدگاه تربیت شدن به مثابه فعلیت بخشیدن به درون مایه های وجود آدمی است که با راهبرد استخراج و اکتشاف - و نه انتقال و اکتساب- نمایان می شود

## کلمات کلیدی:

فطرت، بودن، شدن، بازگشت به خویش، خودبودگی

## لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/833700>

